

var Honning, saa var der noget meget bedre: Kirsebær, Hindbær, Stikkelsbær, baade glatte og laadne, baade røde og gule.

Og den store Have, lidt af en Lund med sine tætlovede Birke og bredbladede Kastanje-Træer. Der kunde man drive uanset om, hvis ens Hu stod til det — der kunde man i det lukkede Lysthus sidde uforstyrret med „Tusend og en Nat“, og høre paa de tre enøjede Kalenderes Fortællinger. Der i det dæmpede Skær fra de smaa Ruder, mens Sommerdagens hede Pust strøg ind ad Døren og bragte Bud fra det potenserede Liv udenfor — Hyldens bedøvende Aande, de metallinsende Insekters Kravlen og Summen, hele den grønnende, blomstrende Fylde — der lod man sig glide ind i Eventyrets Verden — der troede man det utrolige — der levede man det umulige.

Eller man laa i Timevis og drømte ude ved Tørvemosen, hvor den høje, røde Kattahale svajede frem og tilbage i Sommervinden, og den gule Iris stak sine skarpe, sværdlignende Blade op af det mørke Mosevand, tæt ved den brune Tørvemuld. Nu buldrer den tomme Høstvogn forbi ud til 6te Mark. Op og af Sted: „vent paa mig, Lars!“ og saa rumlende, bumlende hen over de ujævne Tuer. Tilbage paa Læsset liggende udstrakt, trykket dybt ned mellem Hvedeaksene, hvis Straa kildrer en i Næsen og stikker en i de bare Arme, med Hatten ned over Øjnene — at føle Vind og Sol om sig — med hele sit Legeme, med hele sin Sjæl at svælge i Sommer.

Og hvor der var med Venner af alle Stænder! Fra Avlskarlen, „Storvirez“, som den gamle Provst kaldte ham, lige ned til Hans, det langørede, taalmodige, lille, graa Æsel, der bar de fulde Mælkebøtter hjem paa sin Ryg og begærligt gumlede de Gulerodstoppe, man stak til det, naar det standsede udenfor Mælkestuen for at faa sin Byrde læsset af.

Der var den fregnede, hvidhaarede Jens Peter, med de blaarøde Øren, han en Gang havde haft Frost i. Han, der klattrede som en Kat og kunde bringe halvmodne Sommerpærer ned fra Træets højeste Grene. Der var Maren Bryggerspige, som, naar Rugbrødet var i Ovn, bagte disse delikate smaa Brød, lutter hed Skorpe, som man knasende satte Tænderne i straks. Venner — Venner overalt. Der i Ferien lagdes Grund til en sund Sympati for Smaakaarsfolk, dem man i Byerne, hvor man anderledes tager dem fra oven af, ikke lærer. En Sympati, hvoraf der senere kan vokse saa meget heldbringende for Samfundet.

Børn har Sans for jævne Folk. De slutter sig let til dem. Maaské fordi de jævne Folk staar deres eget, det barnlige Standpunkt nærmere end de mere aandelig udviklede. De ræsonnere simpelt, let fatteligt. Og de bliver lige saa lidt kede af at gentage, som Barnet bliver ked af at høre det tidligere fortalte.

Der er i Landlivet endnu et for Børnene heldigt Moment, jeg maa nævne: Kendskabet til legemligt Arbejde, det, hvis Frugter de er vant til at nyde, uden at skænke det en Tanke.

Fra Kupé-Vinduet ser de den gulnede Sæd, hvis bøjede, tunge Aks sover i den vindstille Middagshede — den hvidligrøde

Boghvedemark, omsummet af Bier, de lade, gumlende Køer paa Engen — det staar jo alt og lever, trives af sig selv i rig Fylde. Lad dem faa Øje for, at der bag denne Fylde ligger et ihærdigt Arbejde, som udføres af en Stand, de i deres Københavneri, deres Dannelses-Hovmod, ser ned paa. Lad dem faa det rette Indtryk af den kærlige Omsorg for alt levende, Planter og Dyr, hvoraf dets Held betinges. Lad dem for en Tid dele Arbejdet om end halvt i Leg — og smage dets nøjsomme Løn — Hvilen.

Hvad Barnet har set og følt, svinder ikke uden at sætte Spor. Indtrykkene bliver, naar de har været af Værd og Betydning, ikke forjagede. De staves ned i det rummelige Forraadskammer, hvorfra de senere kan tages frem friske og ansporede. Lad os da gøre, hvad vi kan, for at dette Forraadskammer maa blive fyldt paa rette Maade. Ikke alene med abstrakt Viden — Ideer — Theorier; disse Ideer, disse Theorier maa have et Legeme: den sunde, virksomme Kærlighed til Jorden og til Menneskene.

Som Sagnets Kæmpe styrkedes, hver Gang han berørte sin Moder Gæa — den hellige Jord, saadan styrkes ogsaa Barnet ved et fortroligt Samliv med denne Moder. Giv det Løjlighed dertil! Følg det ud i Naturen, ikke alene i den skønne, stemningsrige, men i den brede, jævne, hvor Menneskene lever i nær Forstaaelse med den — i en velgørende Naturlighed.

En og anden vil maaské svare mig: „Ja, det kan være meget godt — der er noget i det. Men hvordan i al Verden skal vi Forældre kunne skaffe gæstfri Præstegaarde og rare gamle Bedsteforældre — de er ikke saadan at stampe frem.“

Husk saa paa Bondegården! Den har i Almindelighed en „Storstue“ og bag den et Par Kamre staaende ledige. Lidt mere Plads kan maaské skaffes. Har man en Pige med, faar hun Lov til at benytte Køkkenet, og meget af, hvad man der skal bruge, faar man paa Gaarden. Det er en billig og sund Maade at holde Sommerferie paa.

Enhver, der er i Stand dertil, unde sine Børn til Tider at leve et sundt Landliv.

Moderens Rettigheder.

Man siger stadigt, at Hustruen tilhører Hjemmet. Det er meget smukt, og jeg tror, at Størstedelen af Kvinderne ogsaa helst vil forblive der, forudsat, at Hjemmet ikke er et Helvede.

Man kalder os „Dronninger“ inden for de fire Vægge, og det er derfor, siger man til os, at vi ikke bør give Afkald paa denne Værdighed, at vi ikke skal miste vor Ynde, vor Kvindelighed under Livets Stød og Kampe.

Det er meget smukt, jeg gentager det.

Mange Hustruer nøjes gerne med Husholderskens Rolle, men alligevel fordres der, at de ikke er alt for uheldige i deres Stilling.

Forskellige Erfaringer giver dog ikke altid dem Ret, som udtaler sig saa poetisk om Hustruens Stilling i Hjemmet. Hvad mener De, mine kære Læserinder og Læsere, om Madame Ferrer's sørgelige Historie og Hjem. Efter at Hr. Ferrer første Gang havde forladt sin Familie, genoptog han Familielivet,

men skilte systematisk sin Hustru fra hendes Børn uden at lade hende vide, hvor de var.

„Jeg har en Datter, hun er i Dag tre og et halvt Aar gammel,“ skriver hun til Øvrigheden for at bede om midlertidigt at faa sin Frihed. „Jeg kender hende ikke en Gang. Straks efter Fødselen har min Mand taget hende fra mig og sendt hende til Departementet Loire-et-Cher. Det er alt, hvad jeg véd; ti han har altid afslaaet, at jeg maatte rejse hen og se hende.“

„Jeg har en anden Datter paa elleve Aar, som min Mand har sendt til Australien, da hun var 9 Aar gammel, uden mit Samtykke. Det kunde ikke nytte, at jeg græd, at jeg bønfaaldt ham, det var for sent: mit Barn var rejst.“

Efter at Mdme Ferrer for sidste Gang bønfaaldt sin Mand, har hun i sin Fortvivlelse affyret et Revolverskud paa ham, men Kuglen ramte ikke, strejfede kun hans Hud.

Hun er bleven dømt til et Aars Fængsel, idet Bérangers Lov blev anvendt — fordi hun havde elsket sine Børn.

Hvad Ferrer angaar, da var han kun i sin Ret. Er han ikke Familiens Overhoved? Har han ikke alle Rettighederne over sine Børn?

De, som saa varmt arbejder for at bevare Hustruen for Hjemmet, skulde, synes jeg, se lidt nøjere paa, hvorledes dette Hjem er indrettet, og forsøge at gøre det saaledes, at Kvinden kunde leve lykkeligt der, som Ægtefælle, som Moder, som Menneske.

Ved en Fremstilling som denne af Ferrers Hjem, er det ikke til at forbavses over, at de, som arbejder for Kvindens Sag, søger Forandring i Ægteskabslovgivningen, i det som angaar Hustruens Interesser.

(Efter Journal des femmes.)

Ved M. B.

Bøger og Tidsskrifter.

Taarnet, 2. Bind 3. Hefte er udkommet og indeholder blandt andet: Sophus Clausen: Elleve Sonetter, og Johannes Jørgensen: To Kapitler. Disse sidste fulde af Poesi og Skønhed.

Chic kalder sig en uundværlig Haandbog og Raadgiver for Damer i alle Toilettespørgsmaal med særligt Hensyn til Farverne. Den vil udkomme i 10 Hefter à 25 Øre. (Se omstaaende Annonce.)

Meddelelser.

Den bekendte tyske Dame Fru Fischer-Lette fra Berlin, der har lovet at tale i Kvindelig Fremskridtsforening Fredagen den 14. September, vil tale om „Opdragelse“.

De af Frøknene Luplau og Mundt til Fredsforeningen skænkede Malerier, er ved Bortlodning faldne paa Nr. 496 og 405. Malerierne kan afhentes Korsgade 56, 2. N.

Læsernes Opmærksomhed henledes paa Avertissementerne.